

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

Αθήνα, 11 Φεβρουαρίου 2012

Ελληνίδες, Έλληνες,

Απευθύνομαι σήμερα σε σας για να σας εκθέσω με απόλυτη ειλικρίνεια την κρίσιμη κατάσταση που βρισκόμαστε και τις επιλογές που έχουμε μπροστά μας. Είμαστε σε απόσταση αναπνοής από το σημείο μηδέν.

Το ελληνικό Κοινοβούλιο καλείται αύριο να αναλάβει μια ιστορική ευθύνη. Καλείται να εξετάσει και να εγκρίνει το νέο οικονομικό πρόγραμμα της Ελλάδας, το οποίο αποτελεί προϋπόθεση για τη χρηματοδοτική στήριξη της χώρας κατά τα επόμενα χρόνια.

Το οικονομικό πρόγραμμα και η δανειακή σύμβαση που θα το συνοδεύσει έχουν τεράστια σημασία για το μέλλον της χώρας. Η νέα δανειακή συμφωνία εξασφαλίζει τη χρηματοδότησή μας με 130 δισ. ευρώ και μας δίνει τη δυνατότητα να μειώσουμε το υπάρχον δημόσιο χρέος κατά περίπου 100 δισ. ευρώ. Με τη μείωση του χρέους θα απελευθερωθούν πολύτιμοι πόροι για την οικονομική ανάπτυξη και την κοινωνική προστασία, θα δημιουργηθούν συνθήκες ασφάλειας, σταθερότητας και εμπιστοσύνης.

Με την πιστή εφαρμογή του προγράμματος θα αποκατασταθεί η δημοσιονομική σταθερότητα και η διεθνής ανταγωνιστικότητα της οικονομίας μας, η οποία θα επανέλθει σε τροχιά βιώσιμης ανάπτυξης – πιθανότατα από το δεύτερο εξάμηνο του 2013. Χωρίς δημοσιονομική εξυγίανση και χωρίς μεγάλες μεταρρυθμίσεις, ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει.

Η συμφωνία για το νέο πρόγραμμα, που επετεύχθη μετά από πολυήμερες, εντατικές και σκληρές διαπραγματεύσεις με την τρόικα, έχει τη στήριξη των δυο μεγαλύτερων κομμάτων της χώρας. Κατοχυρώνει το μέλλον της πατρίδας μας στο ευρώ και θέτει τις βάσεις για να ξεπεράσουμε τη σημερινή οικονομική κρίση. Παράλληλα, η συμφωνία αποτυπώνει τις ακραίες συνθήκες ανάγκης στις οποίες εξακολουθεί να βρίσκεται η χώρα μας.

Ο κεντρικός και ουσιαστικός σκοπός όλων μας είναι η βιώσιμη ανάπτυξη της οικονομίας μας. Τα τελευταία πέντε χρόνια, όμως, η οικονομία βρίσκεται σε ύφεση. Αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι αναπτυσσόταν στηριζόμενη σε συνεχώς αυξανόμενο δανεισμό. Όταν τα δανεικά τελείωσαν, το κράτος δεν μπορούσε πια να χρηματοδοτεί δαπάνες, η κατανάλωση υποχώρησε, και η οικονομική δραστηριότητα συρρικνώθηκε. Το μοντέλο ανάπτυξης που είχαμε μέχρι το 2009 δεν είχε μέλλον. Ήταν καταδικασμένο να τερματιστεί. Αυτό συνέβη όταν τα ελλείμματα διαμορφώθηκαν σε υπερβολικά υψηλά επίπεδα, κληροδοτώντας μας ένα τεράστιο χρέος.

Για την ύφεση ευθύνεται επίσης το δυσμενές διεθνές οικονομικό περιβάλλον. Όμως ο πιο καθοριστικός παράγοντας είναι η αστάθεια και η αβεβαιότητα για τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας. Είναι ο φόβος της χρεοκοπίας και της εξόδου από το ευρώ που σκιάζει τους αποταμιευτές, αναστέλλει τις επενδυτικές αποφάσεις, παγώνει την οικονομική δραστηριότητα, εμποδίζει την ανάκαμψη της οικονομίας. Στην αβεβαιότητα, την αστάθεια και την ανασφάλεια θα θέσει τέρμα το αξιόπιστο

πρόγραμμα, η χρηματοδοτική στήριξη και η αναδιάρθρωση του χρέους που το συνοδεύουν.

Το πρόγραμμα περιέχει πολλές ρυθμίσεις τις οποίες θα έπρεπε να είχαμε υιοθετήσει από μόνοι μας προ πολλού. Αν τις είχαμε εφαρμόσει όταν οι συνθήκες ήταν ευνοϊκότερες, δεν θα είχαμε φτάσει σε τόσο δεινή κρίση.

Το πρόγραμμα όμως περιέχει και ρυθμίσεις που καμία κυβέρνηση δεν θα υιοθετούσε υπό ομαλές συνθήκες. Μέτρα που δοκιμάζουν τις αντοχές και πλήττουν το εισόδημα μεγάλου μέρους της κοινωνίας μας. Έχουμε απόλυτη επίγνωση ότι το οικονομικό αυτό πρόγραμμα συνεπάγεται βραχυπρόθεσμα οδυνηρές θυσίες για τους Έλληνες, οι οποίοι έχουν ήδη δοκιμαστεί σκληρά.

Λένε ορισμένοι: από ένα τέτοιο οικονομικό πρόγραμμα που περιλαμβάνει επώδυνα μέτρα, καλύτερη η χρεοκοπία. Πλανώνται οικτρά όσοι υποστηρίζουν κάτι τέτοιο, ή δημαγωγούν επικίνδυνα. Μια άτακτη χρεοκοπία θα έριχνε τη χώρα μας σε μια καταστροφική περιπέτεια. Θα δημιουργούσε συνθήκες ανεξέλεγκτου οικονομικού χάους και κοινωνικής έκρηξης.

Οι αποταμιεύσεις των πολιτών θα κινδύνευαν. Το κράτος θα αδυνατούσε να πληρώσει μισθούς, συντάξεις, να καλύψει στοιχειώδεις λειτουργίες, όπως τα νοσοκομεία και τα σχολεία, καθώς έχει ακόμα πρωτογενές έλλειμμα πάνω από 5 δισ. ευρώ. Δηλαδή τα έσοδα του κράτους δεν αρκούν για να καλύψουν τις δαπάνες, ακόμα κι αν παύαμε να εξυπηρετούμε το χρέος.

Η εισαγωγή βασικών αγαθών –όπως φάρμακα, πετρέλαιο, και μηχανήματα– θα γινόταν προβληματική, αφού η χώρα, δημόσιος και ιδιωτικός τομέας, θα έχανε κάθε πρόσβαση σε δανεισμό και η ρευστότητα θα συρρικνωνόταν. Επιχειρήσεις θα έκλειναν μαζικά, αδυνατώντας να αντλήσουν χρηματοδότηση. Η ανεργία, η οποία είναι ήδη απαράδεκτα υψηλή θα αυξανόταν περισσότερο.

Το βιοτικό επίπεδο των Ελλήνων στην περίπτωση μιας άτακτης χρεοκοπίας θα κατέρρεε. Η χώρα θα παρασυρόταν σε μια μακρά δίνη ύφεσης, αστάθειας, ανεργίας και παρατεταμένης εξαθλίωσης.

Οι εξελίξεις αυτές θα οδηγούσαν, αργά ή γρήγορα, στην έξοδο από το ευρώ. Από χώρα του πυρήνα της Ευρωζώνης, η Ελλάδα θα καταντούσε χώρα αδύναμη, στο περιθώριο της Ευρώπης.

Κοιτάμε τον ελληνικό λαό στα μάτια με πλήρη συναίσθηση της ιστορικής ευθύνης. Το κοινωνικό κόστος που συνεπάγεται το πρόγραμμα αυτό είναι περιορισμένο σε σύγκριση με την οικονομική και κοινωνική καταστροφή που θα ακολουθούσε εάν δεν το υιοθετήσουμε.

Γνωρίζουμε ότι οι αντοχές των πολιτών αγγίζουν τα όριά τους. Τα τελευταία δύο χρόνια καταβάλλεται μια υπερπροσπάθεια. Παρά τις καθυστερήσεις στην εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων έχουμε κατορθώσει πολλά, με μεγάλο οικονομικό και κοινωνικό κόστος, όπως καταγράφεται από τη συνεχιζόμενη ύφεση και την αύξηση της ανεργίας στο 20%.

Τα τελευταία δύο χρόνια μειώσαμε το πρωτογενές δημόσιο έλλειμμα από 24 δις. ευρώ σε 5 δις., μείωση που αντιστοιχεί σε 8 εκατοστιαίες μονάδες του ΑΕΠ. Ανακτήσαμε περίπου το 1/3 της ανταγωνιστικότητας που χάθηκε κατά τα προηγούμενα δέκα έτη. Οι προσπάθειες και οι θυσίες του ελληνικού λαού αποδίδουν και δικαιούνται το σεβασμό όλων.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Ελλάδα αντλεί σήμερα τη μεγαλύτερη χρηματοδοτική στήριξη που δόθηκε ποτέ με εξαιρετικά ευνοϊκούς όρους. Αυτό αντανakλά τη βούληση των εταίρων μας να στηρίζουν την παραμονή μας στο ευρώ. Γι' αυτό μάς πιέζουν: για να αξιοποιήσουμε τη στήριξη αυτή, δημιουργώντας εμείς οι ίδιοι τις προϋποθέσεις βιώσιμης συμμετοχής μας στο κοινό νόμισμα. Οφείλουμε να εξυγιάνουμε την οικονομία μας. Να μην δαπανούμε περισσότερο από όσα παράγουμε.

Δεν πρέπει να χάσουμε αυτή την ευκαιρία να κάνουμε την οικονομία μας πιο παραγωγική και ανταγωνιστική. Για να διασώσουμε όσα κατακτήσαμε, πρέπει να αλλάξουμε όλα όσα κάναμε λάθος. Πρέπει να εξυγιάνουμε το κράτος και να χτίσουμε την οικονομία μας σε στέρεες βάσεις για να επιτύχουμε υψηλή και βιώσιμη ανάπτυξη.

Αυτός είναι ο αγώνας της γενιάς μας. Και θα ήταν η μεγαλύτερη ήττα της μεταπολιτευτικής Ελλάδας αν από λιποψυχία ή ελλιπή αίσθηση ευθύνης, από βαριά αμέλεια ή από μοιραίο λάθος αυτή η χώρα κατέληγε κάποια στιγμή χρεοκοπημένη και έξω από το ευρώ. Αν, την ώρα που χώρες πολύ φτωχότερες από μας καταβάλλουν σκληρές προσπάθειες για να μουν στη ζώνη του ευρώ, εμείς βαδίζαμε την πορεία εξόδου.

Θα είναι μια τεράστια αδικία της ιστορίας, η χώρα από την οποία ξεκίνησε ο ευρωπαϊκός πολιτισμός, που τα τελευταία 65 χρόνια βίωσε έναν εμφύλιο και μια δικτατορία, αλλά πρόκοψε, έφτιαξε την ευημερία της, οικοδόμησε μια δημοκρατία, θεσμούς και αξίες, να φτάσει στην πτώχευση και να βρεθεί, από ένα ακόμα λάθος, σε εθνική απομόνωση και εθνική απόγνωση.

Δεν θα βγούμε από την κρίση χωρίς θυσίες. Είμαστε λαός περήφανος και φιλότιμος. Ξέρουμε από αγώνες. Και αυτός είναι σήμερα ο αγώνας της πατρίδας μας. Να έχουν τα παιδιά μας την ευρωπαϊκή Ελλάδα της σταθερότητας, της ευημερίας και της δημοκρατίας που κατακτήσαμε τα τελευταία τριάντα χρόνια.

Πατριωτικό σήμερα δεν είναι να ρίξουμε τις ασπίδες, αλλά ενωμένοι να πάρουμε τις αναγκαίες δύσκολες αποφάσεις για τη σωτηρία της χώρας. Θα υπερασπιστούμε τη θέση μας στο ευρώ και στην Ευρώπη.

Το οικονομικό πρόγραμμα που έχει κατατεθεί στη Βουλή, και η χρηματοδοτική στήριξη που θα το συνοδεύει, είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για να διασώσουμε τα σημαντικότερα κεκτημένα των τελευταίων δεκαετιών για να διασφαλίσουμε τη θέση της Ελλάδας στην ομάδα των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης και στο ευρώ. Είναι απολύτως αναγκαία για να προστατεύσουμε τα εθνικά μας συμφέροντα.

Η προσαρμογή της οικονομίας μας δεν τελειώνει σε ένα χρόνο. Για την ολοκλήρωση των αλλαγών θα χρειαστεί σκληρή προσπάθεια, συνέχεια και συνέπεια, δημιουργική

συνεργασία και πνεύμα ενότητας των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων.
Εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας και πίστη στην ανάγκη να αλλάξουμε τη χώρα μας.

Σε ό,τι με αφορά, ανέλαβα την ευθύνη και τον κίνδυνο να κάνω ό,τι μου αναλογεί για να φτάσουμε στην άκρη αυτής της διαδρομής. Και θα το κάνω.